

Warszawa, dnia 30 września 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 1095/19

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy Kamila Kutyla

4 przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 30 września 2021 r.

5 sprawy G. K., syna E. i G., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 18 grudnia 2018 r. sygn. akt VIII K 987/16

11 zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego G. K. utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego G. K. kwotę 400 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża oskarżonego pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1095/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie			

wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 18 grudnia 2018r. sygn. akt VIII K 987/16	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		G. K.	Oskarżony figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego, jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa przeciwko mieniu;	Informacja z KRK	1767-1768
2.		G. K.	Postępowanie karne toczące się w Prokuraturze Regionalnej w K. przeciwko m.in.	Pisma z Prokuratu-ry Regional-nej w K.	1691,1717

			funkcjonariuszowi policji A. J. nie obejmuje zdarzeń związanych z osobami G. K. i Z. M.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	Informacja z KRK	dokumenty wystawione przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacje są aktualne tj. wystawione w			

		dniu 17 czerwca 2021r.	
2.	Pisma z Prokuratury Regionalnej w K. dot. śledztwa RP II Ds. 37.2020	Dokumenty wystawione przez uprawniony podmiot, nie wzbudzają wątpliwości odnośnie wiarygodności pod względem zawartości merytorycznej;	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			

Lp.	Zarzuty w apelacji obrońcy oskarżonego G. K.		
1.	<p>Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 kpk i 4 kpk polegającą na nieobiektywnym i dowolnym, a przez to niesprawiedliwym przyjęciu, że zeznania świadków funkcjonariuszy policji biorących udział w czynnościach operacyjnych i ostatecznym zatrzymaniu oskarżonego G. K. są w pełni wiarygodne i dowodzą w sposób nie budzący wątpliwości, iż oskarżony ten dopuścił się przestępstwa kradzieży z włamaniem samochodów zarzucanych aktem oskarżenia, podczas gdy wnikliwa i szczegółowa analiza tych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>zeznań winna prowadzić do wniosku, że zeznania te nie są tak jednoznaczne i niebudzące wątpliwości, a zatem niewystarczające do uznania go winnym zarzucanych mu przestępstw, a biorąc pod uwagę treść wyjaśnień obu oskarżonych, w których nie przyznają się do stawianych im zarzutów, jak również treść zeznań pokrzywdzonych, którzy o sprawcach kradzieży dowiedzieli się znacznie później niż moment zgłoszenia dokonania na ich szkodę przestępstwa, winna prowadzić do uniewinnienia G. K.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, następnie całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego G. K. za przypisane mu przestępstwa. Ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza

zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych.

W ocenie sądu odwoławczego nie jest wiarygodna przedstawiona przez skarżącego wersja, że zeznania wszystkich funkcjonariuszy policji biorących udział w czynnościach operacyjnych i ostatecznym zatrzymaniu oskarżonego nie są wiarygodne, gdyż zdaniem skarżącego nie są jednoznaczne i budzą wątpliwości.

Tymczasem dokładna analiza treści zeznań złożonych przez 6 funkcjonariuszy policji, którzy obserwowali z ukrycia dokonywanie przez obu oskarżonych

kradzieży z
włamaniem do
3 samochodów
oraz usiłowanie
kradzieży
jednego pojazdu,
nie wskazuje na
występowanie
nieścisłości
pomiędzy tymi
zeznaniami.
Funkcjonariusze
policji opisują w
sposób dokładny
przebieg
dokonywanych
przez siebie
obserwacji i
zdarzeń
będących
przedmiotem
niniejszej
sprawy,
udzielając
odpowiedzi
nawet po
upływie ponad
roku od
zdarzenia na
szczegółowe
pytania obu
obrońców
dotyczących
miejsc skąd
były prowadzone
obserwacje, ich
dynamiczny
przebieg oraz
usytuowanie
skradzionych
pojazdów i
sposób
zachowania się
obu
oskarżonych. Za
każdym razem
modus operandi
był podobny,
gdyż samochody
były otwierane

przez Z. M.,
natomiast rolę
oskarżonego G.
K. była
obserwacja
okolicy w celu
ewentualnego
ostrzeżenia
sprawcy, który
bezpośrednio
dokonywał
włamania i
odjeżdżał
skradzionym
autem.

Oskarżony G. K.
ruszał za tym
skradzionym
pojazdem
poruszając się
samochodem,
którym
przyjechali obaj
sprawcy na
miejsce
zdarzenia.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącego
relacje
wszystkich
policjantów są
ze sobą zgodne
odnośnie
przebiegu
poszczególnych
zdarzeń.

Wskazać należy,
że w przypadku
kradzieży
samochodów
opisanych w
zarzutach z pkt
1 i 2 tj. T.
(...) i T. (...),
które zostały
dokonane tej
samej nocy,
jedyne

policjantami
obserwującymi
przebieg tych
zdarzeń byli A. J.
i B. M., którzy
dokonywali tych
obserwacji z
różnych miejsc.
Natomiast
drobiazgowo
pytania
obrońców
dotyczące
odległości (w
metrach) z jakiej
policjanci
obserwowali
oskarżonych
oraz sposobu
oświetlenia
miejsca
zaparkowania
pojazdów,
stanowiły
jedynie
nieskuteczną
próbę
podważenia
wiarygodności
świadków.
Tymczasem nie
budzi
wątpliwości
Sądu
Okręgowego, że
takie obserwacje
w terenie muszą
być prowadzone
z pewnej
odległości, tak
aby osoby
dokonujące
kradzieży
samochodów,
nie zorientowały
się, że są
śledzone i aby
nie spłoszyć
sprawców.
Ponadto

obserwacje
miały charakter
dynamiczny,
gdyż
poszczególni
policjanci
przemieszczali
się i pozostawali
w pewnym
oddaleniu od
siebie, co
szczegółowo
wyjaśniła
podczas
przesłuchania
świadek B. M..
Względy
bezpieczeństwa
wykluczały
dokonywanie ich
przez
policjantów z
tego samego
miejsca.
Wskazani
świadkowie
opisali dość
dokładnie
miejsce
zaparkowania
samochodów T.
(...) i T.
(...), role obu
oskarżonych, a
także w sposób
spójny opisali
drogę ich
ucieczki z
miejsca
zdarzenia i
markę
samochodu
którym się
poruszali
podczas
kradzieży.
Funkcjonariusz
B. M.
zrelacjonowała
w sposób

konsekwentny
także kradzież
samochodu M.
(...), której była
świadkiem. Za
każdym razem
osobą
uruchamiającą
kradziony
pojazd był Z.
M., a rolę
oskarżonego G.
K. była
obserwacja
okolicy celem
ostrzeżenia
drugiego
sprawcy na
wypadek
pojawienia się
policji.

Zeznania tych
policjantów
pozostają spójne
z zeznaniami
świadka A. S.,
który wspólnie z
funkcjonariuszem
W. obserwowali
teren osiedla
przy ul. (...)
z M., gdzie
został ukryty
skradziony
pojazd marki
M. (...) (czyn
4). Świadek A.
S. rozpoznał Z.
M. i G. K.
jako osoby, które
przyjechały
skradzionym
pojazdem.
Opisał miejsce
swojego ukrycia
oraz wynik
eksperymentu
procesowego
podczas którego

kluczykiem
znalezionym
przy
oskarżonym Z.
M. udało się
otworzyć
skradzioną M..

Powyższe
okoliczności
znajdują
również
potwierdzenie w
zeznaniach
świadka A. R.,
który oprócz
zatrzymania obu
oskarżonych i
udziału w
eksperymentie
procesowym
polegającym na
otworzeniu
skradzionej M.
przy użyciu
kluczyka
znalezionego
przy Z. M.
(k.364a),
obserwował
także usiłowanie
kradzieży
samochodu T.
(...) (czyn 3),
której sprawcy
nie zdołali
ukraść ze
względu na
blokadę skrzyni
biegów.

Depozycje
funkcjonariuszy
policji składane
na różnych
etapach
postępowania
korelują ze sobą
i stanowią
wiarygodną
relację

obfitującą w szczegóły, które mogli zapamiętać tylko podczas udziału w tych policyjnych akcjach.

Natomiast na rozprawie po upływie ponad roku od zdarzeń wskazani świadkowie mogli już nie pamiętać wszystkich szczegółów tych wydarzeń, co wynika z upływu czasu i uczestnictwie w innych, podobnych do siebie obserwacjach policyjnych.

Wbrew jednak argumentom obrońcy oskarżonego brak udzielenia odpowiedzi na drobiazgowo pytania dotyczące odległości czy miejsca dokonywania obserwacji oraz usytuowania pojazdów, nie podważają wiarygodności tych świadków.

Oceniając zeznania tych świadków sąd wziął pod uwagę,

że składali swoje zeznania na rozprawie po upływie ponad roku, a wobec podejmowanych w tym czasie innych, podobnych czynności służbowych, z oczywistych przyczyn nie byli w stanie odtworzyć wszystkich swoich czynności i spostrzeżeń. Analizując pod tym kątem zeznania świadków Sąd prawidłowo jednak uznał, iż zeznania ich były spójne i wzajemnie się ze sobą pokrywały odnośnie przebiegu działań operacyjnych podejmowanych wobec oskarżonych. Wskazać należy, iż poszczególni funkcjonariusze policji brali udział w niektórych działaniach operacyjnych, uczestnicząc we fragmencie zdarzeń, ale ich zeznania wzajemnie ze sobą korelowały

w szczególach
dotyczących
sposobu
zachowania obu
oskarżonych.

Nie jest zatem
zasadny zarzut,
że Sąd Rejonowy
uznał zeznania
świadków za
wiarygodne
tylko w oparciu
o fakt, że
są to zeznania
pochodzące od
policjantów, lecz
podał ich
depozycje
weryfikacji.

Dokonując
ustaleń
faktycznych Sąd
Rejonowy
słusznie oparł się
na zeznaniach
przesłuchanych
w sprawie
policjantów, w
tym na
zeznaniach
świadków A. J.,
B. M., A.
S. i A. R..
Zeznania te – jak
słusznie zauważył
Sąd Rejonowy
– zasługują
na obdarzenie
ich walorem
wiarygodności.

Wszyscy
świadkowie
należą do tej
samej grupy
policyjnej, która
zajmuje się
zwalczaniem
przestępczości
samochodowej,

stąd oczywistym jest, że osoba oskarżonego G. K. (zarówno z wizerunków znajdujących się w bazie policyjnej, jak i z wcześniejszych czynności służbowych) jest im znana. Tym samym nie ma wątpliwości, że wskazani policjanci są wyczuleni na kwestie związaną z działaniem osób, które pozostają w ich zainteresowaniu. Wskazać należy, że oskarżony G. K. oraz osoba z nim współpracująca tj. Z. M. byli obserwowani przez okres kilku tygodni przez różne załogi policyjne działające w trybie operacyjnym. Funkcjonariuszom policji były bardzo dobrze znane wizerunki obu mężczyzn, a ograniczenia takich obserwacji wynikają z warunków ich dokonywania tj. w porze nocnej przy sztucznym

oświetleniu i w
pewnej
odległości, tak
aby nie spłoszyć
sprawców. Te
naturalne
ograniczenia
dokonywania
obserwacji
policyjnych nie
powinny zostać
instrumentalnie
wykorzystane do
podważenia
wiarygodności
policjantów,
którzy nie
dysponowali
żadnym
sprzętem
nagrywającym
obraz i dźwięk
pozwalającym
na rejestrowanie
prowadzonych
obserwacji.

Wbrew
argumentom
skarżącego
świadkowie w
sposób
konsekwentny
opisali
najistotniejsze
okoliczności
przebiegu tych
zdarzeń, a brak
możliwości
wskazania
odległości z
jakiej
dokonywali
obserwacji oraz
opisania drogi
przemieszczania
się sprawców
czy sposobu
oświetlenia
miejsca

zdarzenia,
wynikał z
dynamicznego
przebiegu tych
obserwacji. Ze
względu na
przebieg tych
obserwacji nie
dziwi brak
możliwości
zapamiętania
przez świadków
tak wielu
szczegółów o
które wypytywał
obrońca. Nie
spósób bowiem
czynić zarzutu
funkcjonariuszom
policji, że nie
zmierzyli
odległości z
jakiej
obserwowali
osoby kradnące
nocą
samochody, czy
nie
zaobserwowali
gdzie były
umiejscowione
latarnie uliczne,
tj. w jakiej
odległości od
kradzionego
auta.
Funkcjonariusze
policji
dokonujący w
porze nocnej
dynamicznej
obserwacji osób
kradnących
samochody, nie
mieli możliwości
dokonywania
pomiarów
odległości czy
zapamiętania
rozmieszczenia

latarni ulicznych. Tego typu zarzuty mają jedynie na celu zdeprecjonowanie wiarygodności świadków, ale są nieskuteczne.

Natomiast brak zatrzymania obu sprawców na tzw. gorącym uczynku podczas dwóch pierwszych kradzieży z włamaniem wynikał z oczywistych ograniczeń jednej załogi dokonującej obserwacji.

Wskazać należy, że podczas zdarzeń opisanych w pkt 1 i 2 aktu oskarżenia, obserwacji w pieszym patrolu dokonywało tylko dwoje funkcjonariuszy policji. Brak wsparcia ze strony innych załóg policyjnych oraz szybkie działanie sprawców, którzy odjechali dwoma samochodami, podczas gdy funkcjonariusze A. J. i B. M. poruszali

się pieszo, gdyż służbowe auto pozostawili w bocznej uliczce, aby nie spłoszyć sprawców, w sposób skuteczny uniemożliwił zatrzymanie oskarżonych podczas dwóch pierwszych kradzieży.

Jeżeli chodzi o czyn opisany w pkt 3, to brak zatrzymania sprawców na gorącym uczynku także wynikał z warunków dokonywania przez policjantów tej obserwacji w dwuosobowym patrolu. Według relacji świadka A. R. znajdował się w patrolu tylko z T. S., a ze względu na specyfikę terenu i obawę dekonspiracji, udali się pieszo w pobliże pojazdu, którym zainteresowali się sprawcy, których tej nocy było trzech i poruszali się samochodem R. (...). Ze względu na nieudaną próbę kradzieży

pojazdu T. (...) sprawcy szybko się oddalili z tego miejsca, a funkcjonariusze policji poruszający się pieszo, nie byli w stanie ich zatrzymać.

Dopiero trzecia akcja w której wzięło udział kilka załóg policyjnych, które zabezpieczały różne miejsca i wzajemnie się informowały o działaniach oskarżonych, umożliwiła skuteczne zatrzymanie sprawców.

Nie budzi wątpliwości duży poziom trudności dokonywania obserwacji działań przestępczych oskarżonych na rozległym terenie dużego miasta w porze nocnej. Nie dziwi więc Sądu Okręgowego brak w tej sytuacji sukcesu w postaci zatrzymania oskarżonych na tzw. „gorącym uczynku” popełnienia

przestępstwa czy
trudności w
permanentnej
obserwacji
samochodu
sprawców na
ulicach W..
Wjazd w te
uliczki gdzie
stały
zaparkowane
pojazdy, nawet
pojazdem
nieoznakowanym,
łatwo mógł
spłoszyć
sprawców i stąd
konieczność
poruszania się
pieszo wśród
zaparkowanych
pojazdów i na
terenie wąskich
uliczek
osiedlowych.
Trudność w
dokonaniu
zatrzymania w
takich
warunkach
sprawców na
tzw. gorącym
uczynku, jest w
pełni zrozumiała
i dlatego nie
sposób czynić
skutecznie
zarzutu, że
policjanci
dokonali
zatrzymania
dopiero podczas
trzeciej zasadzki,
kiedy w
czynnościach
operacyjnych
wzięło udział
kilka załóg
policyjnych.

Nie można
podzielić
argumentacji
obrońcy, że
analiza zeznań
policjantów
współ z
zeznaniem
pokrzywdzonych
czyni te zeznania
mało
wiarygodnymi.
Wszyscy
przesłuchani
pokrzywdzeni
potwierdzili
zarówno miejsce
zaparkowania
skradzionych
pojazdów, jak i
okoliczności ich
utrąty. Ponadto
w czasie
obserwacji
podjętej przez
policjantów z
wydziału dw. z
przestępczością
samochodową,
pokrzywdzeni
nie wiedzieli
jeszcze o
dokonanych
kradzieżach,
stąd dokonanie
zgłoszenia
kradzieży
następowało
dopiero
następnego
dnia. Wbrew
argumentom
skarżącego
obserwacje
dokonanych
kradzieży
następowały w
trybie działań
operacyjnych, o

których nie były informowane miejscowe jednostki policji, do których zgłaszały się osoby pokrzywdzone.

Zarzut skarżącego wynika zatem z nieznajomości specyfiki działań operacyjnych policji, które przecież objęte są tajemnicą służbową.

Czynności operacyjno-rozpoznawcze są ustawowo umocowanymi, z reguły niejawnymi działaniami organów państwowych, realizowanymi w celach prewencyjnych, wykrywczych, informacyjnych lub dowodowych.

Czynności operacyjno-rozpoznawcze są systemem działań stanowiących wyraźnie określone podstawy prawne.

Podstawy te zawarte są w art. 14 ust. 1, art. 19, 19a, 20,

20a, 20b, 21, 22 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji. W przepisach tych zawarte są jednak tylko ogólne zapisy przewidujące stosowanie czynności operacyjno-rozpoznawczych. Szczegółowe określenie tych czynności oraz ich przebieg mieszczą instrukcje resortowe o charakterze tajnym. Metody przeprowadzania przez Policję czynności operacyjno-rozpoznawczych regulują pracę operacyjną, a ich ujawnienie jest niewskazane ze względu na cele prewencyjne w zakresie przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej. Takie informacje podlegają ochronie na podstawie ustawy o ochronie informacji niejawnych i dlatego jednostki policji do których zgłaszały się

osoby
pokrzywdzone i
które
dokonywały
penetracji
terenu oraz
ogłędzin miejsca
zdarzenia, nie
były na bieżąco
informowane o
sprawcach
kradzieży. Z
powyższych
względów także
ten zarzut należy
uznać za
niezasadny, gdyż
powyższa
okoliczność nie
podważa
wiarygodności
dowodu z zeznań
funkcjonariuszy
policji z
Wydziału dw. z
Przestępczością
Samochodową
Komendy
Stołecznej
Policji, którzy
brali udział w
działaniach
operacyjnych i
byli zobligowani
do utrzymania
szczegółów tych
obserwacji w
tajemnicy.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącego
relacje
naocznych
świadków tych
zdarzeń, którzy
jako
funkcjonariusze
policji w toku
czynności

operacyjnych
dokonywali
obserwacji
sprawców, są
wystarczająco
wiarygodnym
dowodem
pozwalającym
przypisać
oskarżonemu
popelnione
przestępstwa.

Nie można
podzielić
argumentacji
obrońcy, że
świadkowie
będący
funkcjonariuszami
policji dążyli
jedynie do
postawienia w
stan podejrzenia
i oskarżenia
osoby, które
według nich
miały brać udział
w czynach
zabronionych.

Zarzut
skarżącego
opiera się na
insynuacjach.

Tymczasem
relacje
funkcjonariuszy
policji, którzy
brali udział w
różnych
działaniach są
ze sobą spójne
i wzajemnie
się uzupełniają.

Wbrew
argumentom
skarżącego
grupa
funkcjonariuszy
Wydziału dw. z

Przestępczością Samochodową (...) nie miała żadnego interesu w bezzasadnym pomówieniu akurat oskarżonego G. K.. Skarżący nie wskazał żadnego argumentu dlaczego akurat to obaj oskarżeni mieli zostać wytypowani przez policjantów jako sprawcy kradnący samochody.

Argumentacja skarżącego sprowadza się do próby podważenia zeznań policjantów tylko dlatego, że stanowią część aparatu ścigania i wykonują swoje obowiązki służbowe.

Natomiast skarżący nie przedstawia żadnego argumentu na potwierdzenie tej tezy, iż policjanci dążyli jedynie do maksymalnego potwierdzenia efektów ich działań operacyjnych.

Natomiast brak nagrań video, nagrań dźwięku czy bezstronnych świadków wynikał z warunków tych obserwacji oraz obiektywnych trudności zarejestrowania przestępczych działań przez funkcjonariuszy dokonujących obserwacji w nocy, przy sztucznym oświetleniu i z pewnego oddalenia, wynikającego z konieczności ukrycia się przed sprawcami kradzieży. Warunki dokonywania takich działań operacyjnych wręcz uniemożliwiają dokonanie nagrań (obrazu i dźwięku) o których wspomina obrońca. Nie sposób zatem czynić zarzutu policjantom, że takich nagrań nie dokonali, kryjąc się pomiędzy zaparkowanymi samochodami aby uniknąć

przedwczesnej
dekonspiracji.

Obserwacje
miały charakter
dynamiczny i
wiązały się z
koniecznością
przemieszczania
się w terenie.

Celem działań
funkcjonariuszy
było

zatrzymanie
sprawców

kradzieży na
tzw. gorącym
uczynku, co
niestety nie
udało się

pomimo

zaangażowania
podczas trzeciej
akcji kilku załóg
policyjnych.

Rozmieszczeni w
terenie

policjanci

zaobserwowali

jednak podczas
tych zdarzeń
metody działań
obu sprawców,
podział ról oraz
dokonali

rozpoznania

osób biorących
udział w
kradzieżach.

Relacje

poszczególnych
funkcjonariuszy
policji są ze
sobą spójne w
szczegółach i
wzajemnie się
uzupełniają w
zakresie
przebiegu tych
zdarzeń.

Analiza treści zeznań wszystkich funkcjonariuszy policji wskazuje na spontaniczne składanie relacji przez każdego funkcjonariusza. Poszczególne relacje zostały złożone w odstępach czasu i potwierdzone na rozprawach po upływie ponad roku od zdarzeń. Relacje zawierają tyle istotnych szczegółów w zakresie np. koloru skradzionych pojazdów, miejsca ich zaparkowania, sposobu działania i podziału ról sprawców, marek samochodów którymi się wówczas poruszali i w jakim kierunku odjechali z miejsca zdarzenia, iż nie sposób przyjąć, że te relacje zostały zmyślane.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma wątpliwości, że Sąd Rejonowy

prawidłowo
ocenił
wyjaśnienia
oskarżonego G.
K. w zakresie w
jakim zaprzeczył
on swojej
obecności w
miejscach, w
którym
dokonano
kradzieży
pojazdów
wskazanych w
zarzutach. W
tym względzie
Sąd Rejonowy
słusznie oparł się
na zeznaniach
przesłuchanych
w sprawie
policjantów,
którzy należą
do tej samej
grupy policyjnej,
która zajmuje
się zwalczaniem
przestępczości
samochodowej,
stąd oczywistym
jest, że osoby
oskarżonych
(przynajmniej z
operacyjnego
widzenia) są
im znane. Tym
samym nie ma
wątpliwości, że
policjanci są
wyczuleni na
kwestie
związaną
działaniem osób,
które pozostają
w ich
zainteresowaniu.
Trzeba także
podkreślić, że
policjanci ci
byli wyczuleni

właśnie na
zaobserwowanie
konkretnych
osób – pod ich
kątem
dokonywali
obserwacji
okolic – stąd
nie może budzić
wątpliwości, że
dostrzegli i
rozpoznali
oskarżonego.

Brak
bezzstronnych
świadków tych
zdarzeń wynikał
z pory działania
sprawców,
którzy z reguły
dokonywali
kradzieży
pojazdów w
nocy, gdy
niebezpieczeństwo
obserwacji
kradzieży przez
przypadkowego
przechodnia jest
minimalne.
Natomiast nie
można zgodzić
się z zarzutem,
że w sprawie
nie ma innego
dowodu, poza
zeznaniem
funkcjonariuszy
policji,
potwierdzającego
dokonanie przez
oskarżonego G.
K. zarzucanych
mu czynów.
Wskazać należy,
że podczas
przeszukania
drugiego
oskarżonego Z.

M. znaleziono przy nim kominiarkę koloru czarnego, rękawiczki i pilota do pojazdu marki M. (k.332-334).

W trakcie eksperymentu procesowego policjanci przy użyciu tego właśnie kluczyka otworzyli skradziony z ulicy (...) w W. pojazd marki M. (...) nr rej. (...), który sprawcy zaparkowali na ul. (...) z M. (k.364a-364b).

Miejsce ukrycia tego pojazdu, który miał już zmienione tablice rejestracyjne, ujawnili funkcjonariusze A. S. i A. W., który obserwowali teren osiedla domków.

Policjanci ukryci za drewnianym parkanem na terenie budowy jednego z domów, widzieli przyjazd tym skradzionym pojazdem G. K. i Z. M., którzy przeszli w odległości ok. 2-3 metrów

od ukrytych funkcjonariuszy.

Zarzut braku sporządzenia przez policjantów nagrania wideo i dźwięku działań oskarżonych na miejscu dokonywania przez nich kradzieży czy braku potwierdzenia swoich zeznań innymi obiektywnymi dowodami jest niezasadny. Po pierwsze nie sprzyjały temu dynamiczny przebieg obserwacji, a przede wszystkim pora nocna. Wskazać należy, iż policjantom nie udało się zaskoczyć oskarżonych podczas otwierania pojazdów i ich zaboru, ze względu na bardzo szybki przebieg tych akcji.

Charakterystyczne jest to, że za każdym razem pojazdy otwierał Z. M. i odjeżdżał skradzionym pojazdem, a oskarżony G.

K. obserwował teren i po kradzieży odjeżdżał z miejsca zdarzenia pojazdem, którym sprawcy przyjechali na miejsce popełnienia przestępstwa. Powyższy schemat działań wskazuje na stałe role jakie przyjmowali obaj oskarżeni w popełnieniu przestępstwa kradzieży pojazdu.

Nie jest również prawdą, że policjanci nie próbowali potwierdzić swoich działań operacyjnych innymi dowodami np. w postaci nagrań z monitoringu. Gdyż w aktach sprawy znajdują się protokoły zatrzymania rzeczy w postaci płyt DVD+R z nagraniami monitoringu.

Niestety zapis z kamer przy ul. (...), gdzie sprawcy korzystali z użyczonego garażu, jest na tyle niewyraźny,

że nie pozwala
na procesowe
wykorzystanie
(k.657-697).

Natomiast
protokół
ogłędzin płyty
DVD z zapisem
monitoringu ze
stacji paliw (...)
na T. przy ul.
(...) potwierdza
jedynie, że tego
dnia tj. 28 marca
2016r. w godz.
22:34 oraz 22:37
obaj oskarżeni
korzystali z
samochodu
marki F. (...) o nr
rej. (...). Według
relacji świadków
A. J. i B. M.
obaj oskarżeni
przyjechali tej
nocy właśnie
tym pojazdem
na miejsce
dokonania
kradzieży
pojazdu T. (...)
zaparkowanego
przy ul. (...)
(czyn 2) i T. (...)
zaparkowanego
przy ul. (...)
(czyn 1).

Zarzut
wykreowania
treści zeznań
przez
funkcjonariuszy
policji należy
uznać za
chybiony. Przy
tak dużej ilości
zeznań różnych
funkcjonariuszy
policji, którzy

uczestniczyli w poszczególnych fragmentach kilkutygodniowej obserwacji, nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż był to celowy zabieg w celu maksymalnego potwierdzenia efektów działań operacyjnych. Desperacka próba zdeprecjonowania zeznań funkcjonariuszy policji poprzez zarzut spreparowania materiału dowodowego celem bezzasadnego pomówienia oskarżonych, okazała się nieskuteczna.

Wskazać należy, że wprawdzie jednemu z funkcjonariuszy policji tj. A. J. postawiono zarzuty o czyny z art. 231 § 2 kk i inne, toczy się przeciwko niemu śledztwo w Prokuraturze Regionalnej w K. sygn. akt RP II Ds. 37.2020, ale to postępowanie nie obejmuje zdarzeń związanych z osobami G. K. i

<p>Z. M., a zatem nie ma związku z niniejszą sprawą (k.1691, 1717). Próba podważenia na etapie postępowania odwoławczego wiarygodności zeznań złożonych w tej sprawie przez funkcjonariuszy policji, okazała się więc nieskuteczna.</p> <p>Reasumując zarzut obrońcy dotyczący błędnej oceny dowodów przeprowadzonej z naruszeniem art. 7 i 4 kpk okazał się niezasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego G. K. od zarzuconych mu czynów, względnie o uchylene wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Prawidłowa ocena dowodów w zakresie objętym tym zarzutem spowodowała dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych.</p> <p>Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego, w sytuacji gdy wiarygodne dowody w postaci m.in. zeznań świadków A. J., B. M., A. S., A. R., Ł. W. i J. M. wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na winę oskarżonego.</p> <p>Wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego G. K. jest zatem niezasadny.</p> <p>Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego</p>	

rozpoznania,
 gdyż nie jest
 konieczne
 przeprowadzenie
 na nowo
 przewodu w
 całości, jak
 również nie
 zaistniała żadna
 z przesłanek
 wymienionych w
 art. 439 § 1 kpk,
 art. 454 kpk oraz
 art. 440 kpk.

4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU

Zwięźle o
 powodach
 uwzględnienia
 okoliczności

5.
ZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji

0.11. Przedmiot
 utrzymania w
 mocy

0.1 wyrok
utrzymany w
mocy w

<p>całości w odniesieniu do oskarżonego G. K.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych i oparciu na nich rozstrzygnięć o odpowiedzialności karnej oskarżonego, a także niezasadności zarzutów podniesionych w apelacji przez obrońcy oskarżonego, zaskarżony wyrok należało utrzymać w całości w mocy. W sprawie nie zaszła konieczność orzekania poza granicami zaskarżenia - nie wystąpiły przesłanki z art. 439 § 1 k.p.k., art.440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.</p> <p>Kary jednostkowe orzeczone za przypisane występki nie</p>	

noszą cech
rażącej
niewspółmierności
w rozumieniu
art. 438 pkt 4
k.p.k., albowiem
zostały
wymierzone
blisko dolnych
granic
zagrożenia. Sąd
Rejonowy
wymierzając te
kary wziął pod
uwagę
dyrektywy
wymiary kary
określone w
art. 53 kodeksu
karnego i
uwzględnił
okoliczności
łagodzące oraz
obciążające co
do oskarżonego.
Sąd Odwoławczy
w pełni podzielił
tą argumentację,
albowiem kary
wymierzone w
tej wysokości
odpowiadają
stopniowi
zawinienia oraz
stopniowi
społecznej
szkodliwości
przypisanych
mu czynów.
Wskazać należy,
iż rola
oskarżonego G.
K. polegała na
obserwacji
okolicy i
asekuracji
współoskarżonego
Z. M., który
otwierał,
uruchamiał i

<p>odjeżdżał skradzionym autem.</p> <p>W ocenie Sądu kara łączna 3 lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu G. K. została wymierzona na zasadzie asperacji oraz uwzględnia bliski związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy czynami, jak również spełni wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Brak numeracji	Brak podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem zebrane dowody nie wskazują, aby uiszczenie niewielkich kosztów sądowych przez oskarżonego było utrudnione	

	ze względu na brak dochodu. Oskarżony wprowadził nie deklarując żadnego dochodu przy rozliczeniach podatkowych, ale poziom stopy życiowej i luksusowe samochody jakim się porusza, wskazują na nieujawnione źródła dochodu.
7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego G. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 18 grudnia 2018r. sygn. akt VIII K 987/16		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana